

Lumina de la capătul tunelului

Îți scriu acum ție, un individ fără nume și fără substanță fizică. Îți scriu pentru că simt că ai luat atâtea nume și atâtea forme încât începi să-ți pierzi din strălucire - că ești lumina de la capătul tunelului ce se lungește odată cu timpul.

Mă tem de ziua când voi ajunge la tine, ca nu cumva să te sperie entuziasmul meu nefiresc că te-am găsit. Mă tem și mi-e tare frică să nu mă respingi întâi, iar eu să fug înapoi în tunel, să mă pierd din nou de tine și de lumina ta.

Știi că de multe ori am crezut că lampa cu gaz din față erai tu și, evident, m-am înșelat? Dar dacă ai ști de câte ori îmi spuneam că voi rămâne îngropată acolo, în locul acela parcă și el călător în timp...

Voi continua să te caut și să-mi fac mii de gânduri despre ce ai putea fi tu, cu tot cu lumina ta. Îți scriu acum ție, pe pereții tunelului. Rămâne să o mai fac când trec de următoarea lampă cu gaz.

Teodora Mărășescu